

Óda az elhagyott Erdőhöz

Dóró Sándor

1.

Még mindig fut a szép
hold,
amely régóta száműzve
bolyong
örült költészetem
felborult egén,
a felhők szellői között...

S azóta szüntelen kiáltozom,
de hasztalan,
már nem fogad be:
se fa, se Erdő, se kő,
se isten, se nő
furcsa ígéimmel...

Idegen már, ó, idegen
nagyon az Erdő:
gonoszkodik velem,
s messzire búcsúztam el tőle,
bár még vágyom vissza
őrzítő végtelenségét!

2.

Véres az arcom, homlokomon
a seb kiújult,
s véresek lesznek könnyeim!
(a születés átka velem kering...)
Én csak szökni tanultam,
amíg mások úzték!
s vissza soha se ütöttem!

Szeretnék kitérni!

Dóró Sándor

Megyek a vágynak hosszú országútján,
táska a kezemben,
és őrülden kiáltozom,
hogy szeretnék: kitérni!

Örökké-robogó, elfásult-érzésű
járművek robognak előttem
és rohannak utánam...
S én közbe-szorultan rohanok
az élő-folyóval,
bár józan vagyok, sose ittam...

Rohanunk,
mióta már él az ember:
s néha-néha feledi, hogy ember!
és nem kerék, vagy valami egészen más!
Rohanunk,
az aprópénz kell: mozira és lisztre!

Rohanok én is,
már majdnem elfeledtem a holdat,
hogyan van!
Jó most a májusi eső zenéjét
hallani,
s megállni az úton
egy kicsit,
hosszan elnézni
a kamasz, nyurga mezőket,
ahogy nyújtózkodnak
a gólyalábú estben:
én szeretnék a mellékutakra
is kitérni!
Ó, ez a föld, amit tapostam,
csak könnyeim beinni tudta...

Az arcom véres!
mért nem veszik észre:
hű tükre az arc
a lélek őrült harcainak!
és nem mossa le
századok zápora se róla...,
mert a szenvedést, az önként
nem mossa el:
sem idő,
sem fény,
sem élet!

3.

*Az Erdő az én nyugtalan énem,
ahova még
nem tört be emberi
kéz,
s ahova még szűkölve
megbújok,
ha rajtam bottal
végigütnék...*

*Nem alvó, rettegő őserdő a lelkem
és süllyesztő-nagy átok az én bűnöm,
s lassan,
de gyötrelmesen
örökre elkárhozom...*

